

NORA ROBERTS

Gömstället

SPÄNNINGSROMAN

Översättning av Camilla Jacobsson

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

CITAT

- s. 7, ur Flannery O'Connors *Blodsbunden*,
övers. Arthur Isfelt.
- s. 451, ur William Shakespeares *Trettondagsafton*,
övers. Göran O. Eriksson.

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-018317-2
ORIGINALET'S TITEL *Hideaway*
COPYRIGHT © 2020 by Nora Roberts
By arrangement with Writers House, New York,
and Ia Atterholm Agency, Sweden
ÖVERSÄTTNING Camilla Jacobsson
OMSLAG Maria Sundberg
TRYCK ScandBook, EU 2021

*Till familjen –
både den man föds i
och den man väljer med hjärtat*

DEL I

Förlorad oskuld

Döttrar överträffar allt.

J.M. BARRIE

*Ett litet barn älskar alla och envar, mina vänner,
och dess natur är godhet – tills nåt händer.*

FLANNERY O'CONNOR

ETT

Big Sur 2001

När den åttiofemåriga Liam Sullivan somnade in, i sin egen säng med sin hustru sedan sextiofem år bredvid sig, sörjde världen.

En ikon hade gått ur tiden.

Liam Sullivan hade fötts i en liten stuga, inbäddad bland gröna kullar och ängar nära byn Glendree i grevskapet Clare, och varit Seamus och Ailish Sullivans sjunde och sista barn. Han hade upplevt känslan av att gå hungrig under de magra åren och hade aldrig glömt smaken av sin mors bröduppding – eller snärten i hennes hurringar när han hade förtjänat det.

Han hade förlorat en farbror och sin äldsta bror i första världskriget och sörjt en syster som dött när hon födde sitt andra barn, innan hon ens fyllt arton år.

Redan som liten hade han fått känna på hur ryggen värkte efter en dag på åkern, bakom plogen som drogs av hästen Moon. Han hade lärt sig att klippa får och slakta lamm, att mjölka kor och bygga stengården.

Och han skulle alltid, så länge han levde, minnas kvällarna med familjen vid eldstaden – lukten av torvrök, hans mammas röst när hon stämde upp i sång, ren och änglalik, och hur hans pappa log mot henne och plockade upp fiolen.

Och dansen.

Som pojke hade han ibland tjänat några slantar genom att

sjunga på puben medan byborna tömde sina glas och pratade om jordbruk och politik. Hans höga klara tenor kunde göra vem som helst tårögd och hans smidiga kropp och snabba lätta fötter få dem att glömma sina bekymmer när de såg honom dansa.

Han drömde om mer än att plöja åkrar och mjölka kor, mycket mer än de småslantar han lyckades få ihop på den lilla puben i Glendree.

Kort innan han fyllde sexton gav han sig av hemifrån med några få irländska pund på fickan. Han uthärdade resan över Atlanten i de trånga utrymmena under däck tillsammans med andra som drömde om något mer. När skeppet rullade som värst under en storm och stanken av spyor och rädsla fyllde luften tackade han Gud för sin järnhårda fysik.

Plikttroget skrev han brev som han drömde om att kunna posta vid resans slut, och höll modet uppe genom att underhålla sina medpassagerare med sång och dans.

Han inledde en flirt och utbytte heta kyssar med en linhårig flicka vid namn Mary som kom från Cork och var på väg till Brooklyn, där hon skulle börja arbeta som husa i ett välbeställt hem.

Tillsammans med Mary stod han ute i den svala friska luften – äntligen frisk luft – och såg hur de närmade sig Frihetsgudinnan med sin lyfta fackla. Och tänkte att livet äntligen hade börjat på riktigt.

Så mycket färg och ljud och rörelse, så många människor hopträngda på en plats. Det var inte bara en ocean som skilde det här från gården där han var född och uppvuxen, tänkte han. Det var en hel värld.

Och den världen var hans nu.

Det var bestämt att han skulle börja som lärling hos sin morbror, Michael Donahue, som hade ett slakteri i Meatpacking

District. Han välkomnades som en i familjen och tilldelades en säng i ett rum som han delade med två av sina kusiner. Och även om det bara tog ett par veckor innan han började avsky ljuden och lukten från slakteriet skötte han sitt arbete utan att knota.

Men han drömde fortfarande om mer.

Han fann sin dröm första gången han offrade några av sina surt förvärvade slantar på ett besök på en biograf tillsammans med Mary med det linblonda håret. Där upplevde han ren magi på vita duken, såg världar som inte liknade något han tidigare sett, världar som innehöll allt en människa kunde önska sig.

Där existerade varken ljudet av stycksågar eller köttixans tunga slag. Till och med söta Mary försvann ur fokus i takt med att han drogs in i filmdukens värld och allt den erbjöd.

De vackra kvinnorna, de hjältemodiga männen, dramatiken, glädjen. När han återvände till salongen såg han de hänryckta ansikten som omgav honom, tårarna, skratten, applåderna.

Det här, tänkte han, var näring för en hungrig mage, en värmande filt i kylan, ett ljus för den sargade själen.

Mindre än ett år efter att han stått på däck och sett New York närma sig lämnade han staden för att söka sig västerut.

Han arbetade sig fram genom landet, förbluffad över hur stort det var och hur mycket naturen och årstiderna skilde sig åt. Han sov på åkrar, i lador eller i ett hörn av någon bar där han sjöng för gästerna i utbyte mot en sovplats.

Vid ett tillfälle övernattade han i häktet efter att ha råkat i handgemäng i en stad vid namn Wichita.

Han lärde sig att tjuvåka med godsvagnar och undvika polisen och – som han senare, i otaliga intervjuer under sin långa karriär, skulle säga – upplevde sitt livs äventyr.

När han efter nästan två års tid på resande fot såg den sto-

ra vita skylten med bokstäverna som bildade ordet HOLLYWOODLAND gav han sig själv ett löfte: Här skulle han hitta sin framgång och lycka.

Han levde på sitt kvicka intellekt, sin röst och sin starka rygg. Han lyckades snacka sig till jobb som scenbyggare av filmstudiornas utomhusscener och sjöng sig igenom arbetsdagarna. Han imiterade de scener han såg spelas upp och övade på de olika dialekter och uttal han hade snappat upp på sin resa tvärs över landet.

Ljudfilmens intåg förändrade allt, och nu behövde det byggas ljudisolerade filmstudior. Skådespelare han beundrat i stumfilmsinspelningar visade sig ha röster som var för gälla eller för grova och tvingades se sina stjärnor dala.

Hans stora chans kom när en regissör hörde honom sjunga medan han arbetade – just den melodi som den tidigare stumma filmstjärnan var tänkt att uppvakta sin motspelerska med i ett sångnummer.

Liam visste att skådespelaren sjöng som en kratta och var tillräckligt uppmärksam för att ha hört att det pratades om att använda en annan röst. Som han såg det handlade det helt enkelt om att befinna sig på rätt plats vid rätt tidpunkt för att den rösten skulle bli hans.

Även om hans ansikte inte syntes på filmduken fångade han publiken med sin röst. Den blev hans ingång.

En statistroll, en utfyllnadsroll, en mindre roll där han fick sin första replik.

Allt det här var byggstenar, en språngbräda, en grund som lades med hjälp av hårt arbete, talang och den outtröttliga Sullivanenergin.

Plötsligt hade han, bondpojken från Clare, en agent och ett kontrakt och inledde i denna Hollywoods guldålder en karriär som kom att spänna över årtionden och generationer.

Han träffade sin Rosemary när han och den käcka och folk-kära Rosemary Ryan spelade mot varandra i en musikal – den första av fem filmer de skulle göra ihop under alla sina år tillsammans. Filmbolaget matade skvallerspaltarna med rykten om deras romans, men de behövde knappast anstränga sig.

Paret gifte sig mindre än ett år efter att de mötts för första gången. Smekmånaden tillbringades på Irland – med besök hos hans familj, och hennes i grevskapet Mayo.

De byggde sig ett stort glamoröst hem i Beverly Hills, fick en son och sedan en dotter.

De köpte marken i Big Sur av samma anledning som de blev ett par: det var kärlek vid första ögonkastet. Huset de byggde där, med utsikt över havet, döptes till Sullivan's Rest. Det blev deras tillflyktsort och, allteftersom åren gick, mer och mer deras hem.

Deras son Hugh bevisade att Sullivan–Ryan-talangen sträckte sig över generationer när han gick vidare från frad barnskådespelare till hyllad huvudrollsinnehavare. Deras dotter Maureen valde i stället New York och Broadway.

Hugh skulle hinna ge dem deras första barnbarn innan hans hustru och stora kärlek dog i en flygplansolycka på väg hem från en filminspelning i Montana.

Den lille pojken skulle med tiden ge upphov till ytterligare en Sullivanstjärna på vita duken.

Liams och Rosemarys sonson Aidan, som var övertygad om att han, i likhet med tidigare Sullivangenerationer, hade funnit sitt livs kärlek och gifte sig med den blonda skönheten Charlotte Dupont, höll ett riktigt Hollywoodbröllop – omskrivet i livsstilsmagasinet *People* – och köpte en lyxvilla i Holmby Hills till sin brud. Och gav Liam ett barnbarnsbarn.

Hon döptes till Caitlyn. Caitlyn Ryan Sullivan, den fjärde generationens Sullivan, blev över en natt Hollywoods nya

älskling när hon filmdebuterade, knappt två år gammal, som en okynnig liten Amor i filmen *En fru till pappa*.

Det faktum att de flesta recensenter ansåg att lilla Cate överglänste de två vuxna huvudrollsinnehavarna (varav den ena var hennes mamma) orsakade en del förtrytelse i vissa läger.

Det hade kunnat bli sista gången Cate fick uppleva livet som barnstjärna, men när hon var sex år gammal gav hennes gammelfarfar henne rollen som den obändiga Mary Kate i filmen *Donovans dröm*. Hon tillbringade sex veckor på Irland under filminspelningen och spelade mot sin pappa, sin farfar, sin gammelfarfar och sin gammelfarmor.

Hon sa sina repliker med en så övertygande västirländsk dialekt att hon hade kunnat vara född där.

Filmen, som hyllades av kritikerna och blev en kassasuccé, skulle bli Liam Sullivans sista. I en av de sällsynta intervjuer han gav mot slutet av livet, sittande under ett blommande plommonträd med Stilla havet nedanför, rullande mot evigheten, berättade han att han, precis som Donovan, fått se sin dröm gå i uppfyllelse. Han hade gjort en utmärkt film tillsammans med kvinnan han älskat i mer än sextio år, med deras pojkar Hugh och Aidan, och med den lilla solstråle som var hans barnbarnsbarn, Cate.

Filmer, sa han, hade fyllt hans liv med de mest storslagna äventyr, så därför var det här den perfekta avslutningen på en karriär som varit till brädden fylld av magi.

En bitande frisk och klar februarieftermiddag, tre veckor efter hans bortgång, samlades hans änka, hans övriga familj och många av de vänner han skaffat sig under åren på egenhunden i Big Sur för att – som Rosemary bestämt uttryckte det – fira ett liv som levts väl och till fullo.

De hade haft en formell begravning i Los Angeles, med

hyllningar och begravningstal, men det här skulle vara för att minnas den glädje han skänkt.

Det hölls tal och berättades anekdoter och det gräts. Men det hördes även musik och skratt och ljudet av barn som lekte såväl inne som ute. Det fanns mat och whisky och vin.

Rosemary, vars hår nu var lika vitt som snön som pudrade Santa Lucia-bergens toppar, kände sig nöjd med dagen när hon slog sig ner framför den höga murade eldstaden i det de kallade samlingsrummet. Därifrån kunde hon sitta och titta på barnen – som trotsade vinterkylan med sina unga tåliga kroppar – och havet nedanför.

När hennes son Hugh slog sig ner intill henne tog hon hans hand. ”Skulle du säga att jag var en tokig gammal kvinna om jag berättade för dig att jag fortfarande känner hans närvaro, som om han satt här bredvid mig?”

I likhet med sin make hade hon aldrig förlorat den sjungande irländska klangen i rösten.

”Hur skulle jag kunna göra det när jag känner samma sak?”

Hon vände sig om och tittade på honom. De klara gröna ögonen glittrade av skratt under det vita håret, som hon låtit klippa kort för att det var snyggare och mer lättkött så. ”Din syster skulle säga att vi är lika tokiga båda två. Hur är det möjligt att jag lyckades frambringa ett så förnuftigt barn som Maureen?”

Hon tog emot tekoppen han erbjöd henne, och höjde ena ögonbrynet lätt. ”Är det whisky i?”

”Jag vet hur min mamma vill ha det.”

”Förvisso, min pojke, men du vet inte allt.”

Hon smuttade på teet och suckade. Och vilade sedan blicken på sin sons ansikte. Så lik sin pappa, tänkte hon. De där förbaskat stiliga irländska dragen. Hennes son, hennes lille pojke, med hår som skiftade allt mer i silver och ögon som strålade klarblå mot henne.

”Jag vet hur du sörjde när du förlorade din Livvy”, sa hon. ”Så plötsligt, så grymt. Jag ser henne i vår Caitlyn, och inte bara i utseendet. Jag ser det i lättsamheten, i glädjen och oräddheten. Nu låter jag tokig igen.”

”Nej. Jag ser det också. Jag hör Cates skratt och det är som att höra Livvy skratta. Hon lyser upp mitt liv.”

”Jag vet. Mitt med och det var samma sak för din pappa. Jag är så glad, Hugh, att du hittade Lily och fann lyckan igen efter alla dessa år i ensamhet. En fin mamma till sina egna barn och en varm och härlig farmor till vår Cate de här fyra senaste åren.”

”Det är hon.”

”Med den vetskapen, med vetskapen om att Maureen är lycklig och att hennes barn och deras familjer har det bra, har jag tagit ett beslut.”

”Angående vad?”

”Den tid jag har kvar. Jag älskar det här huset”, sa hon lågt. ”Marken, omgivningarna. Jag kan varje liten bit utantill, i varje ljus, varje årstid, varje sinnesstämning. Du vet att vi inte sålde huset i Los Angeles, främst av känslomässiga skäl, men också för att det var praktiskt att ha det om någon av oss jobbade där under längre perioder.”

”Vill du sälja det nu?”

”Nej, jag tror inte det. Det finns fina minnen där med. Du vet att vi har vår bostad i New York och att jag tänker ge den till Maureen. Nu vill jag veta om du skulle vilja ha huset i L.A. eller det här. Jag vill veta det eftersom jag ska åka till Irland.”

”För att hälsa på?”

”För att bo där. Vänta”, sa hon innan han hann öppna munnen. ”Även om jag växte upp i Boston från det att jag var tio år har jag fortfarande släkt på Irland, och rötter där. Den familj din pappa förde in i mitt liv finns också där.”

Hugh lade sin hand över hennes, höjde blicken mot det stora fönstret och barnen, familjen där utanför. ”Du har familj här också.”

”Det har jag. Här, New York, Boston, Clare, Mayo och, kära nån, London nu också. Herregud, vi är verkligen utspridda. Eller hur, min älskling?”

”Det ser så ut.”

”Jag hoppas att de kommer och hälsar på mig allihop. Men det är på Irland jag vill vara nu. I lugnet och grönskan.”

Hon log mot honom, med den där glimten i ögat. ”En gammal änkefru som bakar grovt bröd och stickar sjalar.”

”Du kan varken baka bröd eller sticka.”

”Ha!” Nu var det hennes tur att slå sin hand över hans. ”Det kan man väl lära sig, till och med i min aktningsvärda ålder. Jag vet att du och Lily har ert hem, men det är dags för mig att dela med mig, så att säga. Gud vet hur Liam och jag lyckades bli så rika på att göra det vi älskade att göra.”

”Talang”, sa Hugh och knackade sedan lätt med ett finger mot hennes huvud. ”Skarpsinne.”

”Jo, vi hade väl lite av varje. Och nu vill jag njuta frukterna av det vi åstadkommit. Jag vill bo i den där underbara stugan vi köpte i Mayo. Och du, Hugh? Vilket blir det för dig? Beverly Hills eller Big Sur?”

”Här. Det här.” När han såg hennes leende skakade han på huvudet. ”Du visste svaret innan du frågade.”

”Jag känner min pojke ännu bättre än han känner sin mamma. Då är det bestämt. Det är ditt. Och jag litar på att du kommer att ta hand om det.”

”Det vet du att jag kommer, men ...”

”Det är inget att orda om. Jag har bestämt mig. Se bara till att det finns en ledig säng åt mig när jag kommer och hälsar på. För det kan du lita på att jag gör. Vi har haft många fina år

här, jag och din pappa. Jag vill att våra avkommor ska ha lika många och lika fina år här.”

Hon klappade hans hand. ”Titta ut, Hugh.” Hon skrattade när hon såg Cate göra en handvolt och landa på fötterna. ”Det är framtiden vi ser där ute, och jag är så glad att jag var delaktig i att skapa den.”

Medan Cate gjorde volter för att underhålla två av sina yngre kusiner grälade hennes föräldrar i en av gästsviterna.

Charlotte, som dagen till ära bar håret uppsvept i en elegant knut i nacken, stegade fram och tillbaka över trägolvet med Louboutinpumpsen smattrande som otåligt knäppande fingrar.

Den råa energi som pulserade ur henne hade en gång i tiden gjort Aidan knäsvag. Nu tyckte han bara att den var tröttsam.

”För guds skull, Aidan, jag vill bara komma härifrån.”

”Och det ska vi, i morgon eftermiddag, som vi bestämde.”

Hon svängde runt och mötte hans blick, med buttert pluttande läppar och ögonen blanka av ilskna tårar. Det mjuka vinterljuset flödade in genom det generösa glaspartiet bakom henne och spreds som en gloria kring ansiktet.

”Jag har fått nog, fattar du inte det? Ser du inte att jag håller på att bryta ihop? För helvete, varför måste vi ha en idiotisk brunch för hela familjen i morgon? Vi hade den förbannade middagen i går kväll, hela den här utdragna cirkusen i dag – för att inte prata om begravningen. Den oändliga begravningen. Hur många fler historier om den store Liam Sullivan måste jag tvingas lyssna på?”

En gång i tiden hade han trott att hon förstod hans starka, tätt sammanflätade familjeband. Därefter hade han hoppats på att hon skulle komma att förstå dem. Nu visste de båda att hon helt enkelt tolererade dem – tills hon inte gjorde det längre.

Trött ända in i märgen satte sig Aidan ner och sträckte ut sina

långa ben. Han höll på att låta skägget växa ut till en filmroll och det kliade och irriterade honom.

Han avskydde att behöva erkänna att hans fru, i det här ögonblicket, gav honom exakt samma känsla.

Äktenskapet hade haft sina stormiga stunder, men på senaste tiden hade det känts ganska harmoniskt. Nu verkade det som att stormen var på väg att tillta igen. ”Det är viktigt för min farmor, Charlotte, för min pappa, för mig, för hela familjen.”

”Din familj slukar mig hel, Aidan.”

Hon svängde runt på klacken och slog ut med händerna. Så mycket dramatik, tänkte han, för bara några fler timmar.

”Det är bara en kväll till, och det kommer inte att vara så många kvar till middagen. Vi är hemma igen så här dags i morgon. Och vi har fortfarande gäster här, Charlotte. Vi borde vara där nere nu.”

”Din farmor kan ta hand om dem. Din pappa. Eller du. Varför kan jag inte ta flygplanet och åka hem?”

”För att det är pappas flygplan, och du och Caitlyn och jag kommer att flyga hem tillsammans med honom och Lily i morgon. För tillfället är vi en enad front.”

”Om vi hade vårt eget flygplan skulle jag inte behöva vänta.”

Han kände huvudvärken börja trycka bakom ögonen. ”Måste vi verkligen ta det där igen? Just nu?”

Hon ryckte på axlarna. ”Ingen skulle sakna mig.”

Han försökte sig på en annan taktik och log mot henne. Han visste av erfarenhet att smicker bet bättre på hans fru än resonemang. ”*Jag* skulle sakna dig.”

Hon suckade och log tillbaka.

Det där leendet skulle kunna få vilken man som helst att smälta, tänkte han.

”Jag är en riktig satmara, eller hur?”

”Ja, men du är min satmara.”

Med ett litet skratt gick hon fram till honom och kröp upp i hans knä. ”Jag är ledsen, älskling. Nästan. På sätt och vis. Du vet att jag aldrig har gillat det här stället. Det känns så isolerat att jag blir klaustrofobisk. Och jag vet att det där inte går ihop.”

Han visste bättre än att röra vid det glänsande blonda håret efter att hon fått det stajlat, så han kysste henne lätt vid tinningen i stället. ”Jag fattar, men i morgon är vi hemma igen. Jag ber dig att härda ut en enda kväll till, för farmors skull. För pappas skull. För min skull.”

Hon gav ifrån sig ett litet väsande ljud, lade händerna på hans axlar och gav honom sitt berömda plut. Fylliga, korallfärgade läppar och mjukt beslöjad kristallblå blick under långa svarta ögonfransar. ”Jag förväntar mig extrapoäng för det här. *Många* extrapoäng.”

”Något i stil med en långhelg i Cabo?”

Med ett förtjust litet tjut greppade hon hans ansikte. ”Menar du det?”

”Det är fortfarande några veckor kvar tills jag börjar inspelningen.” Han gned skäggstubben när han sa det. ”Vi skulle kunna ta några dagars sol- och badsemester. Cate skulle älska det.”

”Hon går i skolan, Aidan.”

”Vi tar med hennes privatlärare.”

”Vad sägs om det här?” Nu lindade hon armarna om honom och tryckte kroppen, som fortfarande var klädd i svart, mot hans. ”Cate får en långhelg tillsammans med Hugh och Lily, vilket hon skulle älska. Och så tar du och jag några dagar i Cabo.” Hon kysste honom. ”Bara vi två. Jag skulle älska lite ensamtid med dig, darling. Tror du inte också att vi skulle behöva lite ensamtid?”

Hon hade förmodligen rätt – ett harmoniskt förhållande behövde lika mycket omsorg som ett där det stormade. Och

även om han avskydde att lämna Cate så hade hon förmodligen rätt. ”Det låter som en utmärkt plan.”

”Perfekt! Jag messar Grant med en gång, kollar om han kan klämma in några extra pass den här veckan. Jag vill ha en perfekt bikinikropp.”

”Det har du redan.”

”Det där är min rara makes bedömning. Vi får väl se vad min stenhårda personliga tränare säger. Åh!” Hon studsade upp. ”Jag behöver shoppa.”

”Just nu behöver vi se till att gå ner till de andra.”

En skugga av irritation gled över hennes ansikte innan hon log mot honom. ”Okej, du har rätt. Ge mig bara ett par minuter för att snygga till mig.”

”Du ser fantastiskt ut, som alltid.”

”Min rara make.” Hon pekade på honom och gick mot sminkbordet. Sedan vände hon sig om. ”Tack, Aidan. De här senaste veckorna, med alla hyllningar och med minnesstunden, de har varit tuffa för oss allihop. Ett par dagars semester är precis vad vi behöver. Jag kommer alldeles snart.”

Medan hennes föräldrar försonades satte Cate själv igång en kurragömmalek som dagens sista utomhusaktivitet. Leken, som var en favorit vid alla familjesammankomster, hade sina tydliga regler och ett avancerat poängsystem.

I det här fallet sa reglerna att man bara fick gömma sig utomhus – eftersom flera av föräldrarna hade förbjudit allt springande inomhus. Letaren fick ett poäng för varje person som hittades och den som hittades först fick vara letare nästa gång. Om den personen var yngre än fem år kunde han eller hon välja en medhjälpare till nästa omgång.

Om en gömmare klarade sig tre rundor utan att bli hittad fick han eller hon tio bonuspoäng.

Och eftersom Cate hade planerat den här leken hela dagen

visste hon precis hur hon skulle vinna de där poängen.

När Boyd, som var elva år och den förste letaren, började räkna satte Cate i väg. Eftersom Boyd bodde i New York, precis som sin mormor, hälsade han bara på i Big Sur ett par gånger om året och kände därför inte till omgivningarna lika bra som hon.

Dessutom hade hon redan valt ut ett helt nytt gömställe.

Hon himlade med ögonen när hon såg sin femåriga kusin Ava krypa in under den vita bordsduken till ett buffébord. Boyd skulle hitta henne på ett par minuter.

Hon var nära att springa tillbaka och visa Ava ett bättre gömställe men ändrade sig – alla fick klara sig bäst de kunde!

De flesta av gästerna hade åkt hem nu och flera höll på att ta farväl. Men än så länge var det gott om vuxna som minglade på terrassen, vid utebarerna eller runt någon av de nedsänkta eldstäderna. När hon mindes varför högg det till i bröstet.

Hon hade älskat sin gammelfarfar. Han hade alltid haft en historia att berätta och citronkarameller i bröstfickan. Hon hade varit otröstlig när hennes pappa berättat att gammelfarfar hade åkt till himlen. Pappa hade också gråtit, även när han pratat om vilket långt och lyckligt liv gammelfarfar hade levt. Om hur mycket han hade betytt för många människor och att han aldrig skulle bli bortglömd.

Hon tänkte på hans replik i filmen de gjort tillsammans, när han suttit bredvid henne på en stenmur och blickat ut över omgivningarna.

”Våra liv kännetecknas av de handlingar vi utför, vännen, på gott och ont. De som finns kvar efter oss ser dessa kännetecken, och minns.”

Hon mindes citronkarameller och varma kramar medan hon sprang mot garaget, följde ena sidan av det och rundade hörnet. Hon kunde fortfarande höra röster, från de olika uteplatserna och från den muromgärdade trädgården. Hennes mål? Det

stora trädet. Om hon klättrade upp till tredje grenen skulle hon kunna gömma sig bakom den kraftiga stammen, bland de gröna bladen som doftade så gott, tre meter upp.

Ingen skulle kunna hitta henne!

Håret – långt och keltiskt svart – flög efter henne när hon sprang. Hennes barnflicka Nina hade kammat bak det vid sidorna och fäst det med hårklämmor som såg ut som fjärilar, för att hålla det ur vägen. De klarblå ögonen glittrade när hon försvann ur sikte från stora huset med alla sina våningar, förbi gästhuset med trappan som ledde ner till den lilla stranden, och poolområdet med utsikt över havet.

Hon hade varit tvungen att ha klänning under första delen av dagen, för att visa respekt, men Nina hade lagt fram lekkläder som hon bytt om till efter det. Hon var fortfarande tvungen att vara rädd om tröjan, men visste att det inte gjorde något om jeansen blev smutsiga.

”Jag kommer att vinna”, viskade hon när hon sträckte sig efter nedersta grenen i den kaliforniska lagern och satte sin lila (favoritfärgen för tillfället) gympasko i ett litet kvisthål för att få bättre grepp.

Hon hörde ett ljud bakom sig och även om hon visste att det inte kunde vara Boyd, inte än, fick hon hjärtat i halsgropen.

Hon skymtade en man i serveringskläder, med blont skägg och håret i hästsvans. Han bar solglasögon med spegelglas.

Hon gav honom ett brett leende och lade ett finger mot munnen. ”Kurragömma”, sa hon.

Han log tillbaka mot henne. ”Ska jag ge dig en knuff?” Han nickade och tog sedan några steg framåt som för att hjälpa henne upp.

Hon kände det vassa nålsticket i sidan av halsen och började vifta mot det som för att slå bort en mygga.

Sedan rullade ögonen bakåt och hon kände inget längre.

Det gick på ett ögonblick att sätta munkavle på henne och binda händer och fötter med buntband. Bara en säkerhetsåtgärd, eftersom dosen skulle hålla henne nedsövd ett par timmar.

Hon vägrade inte mycket, och med tanke på hur vältränad han var hade han kunnat bära henne den lilla biten fram till den väntande serveringsvagnen även om hon varit en fullvuxen kvinna.

Efter att han slängt in henne i serveringsvagnens skåp började han rulla den mot cateringbilen – utrustad för ändamålet. Han sköt vagnen uppför rampen och slog igen dörrarna till lastutrymmet.

Det tog honom mindre än två minuter att köra nerför den långa uppfarten och snirkla sig ut till ytterkanten av den privata halvön. Vid säkerhetsgrindarna slog han in koden med handskar på. När grindarna öppnades körde han igenom, svängde av och var snart ute på Highway 1.

Han motstod frestelsen att slänga av sig peruken och lösskägget.

Inte än. Han kunde stå ut med dem en stund till. Han hade inte långt att köra och räknade med att hinna låsa in snorungen – som var värd tio miljoner dollar – i den exklusiva timmerstugan (vars ägare befann sig på Maui) innan någon ens tänkte på att börja leta efter henne.

När han svängde av från motorvägen igen och fortsatte uppför den branta vägen till höjden där någon rik jävel bestämt sig för att bygga ett semesterparadis mitt inne bland träden, omgivet av klippor och buskvegetation, visslade han glatt.

Allt hade gått som smort.

Han fick syn på sin kompanjon, otåligt stegande fram och tillbaka uppe på träverandan på andra våningen, och himlade med ögonen. Vilket pucko.

Herregud, de hade det ju som i en liten ask. De skulle hålla

ungen nedsövd, men ha masker på sig för säkerhets skull. Om några dagar – kanske mindre än så – skulle de vara rika, ungen kunde återvända till den där satans Sullivanfamiljen och själv skulle han, med nytt namn och nytt pass, vara på väg till Moçambique för att leva lyxliv i solen och värmen.

Han körde skåpbilen till baksidan av timmerstugan. Det var nästan omöjligt att se stugan från vägen, så han var säker på att ingen skulle upptäcka bilen där den stod inne bland träden.

När han hoppade ur skåpbilen kom hans kompanjon springande.

”Har du henne?”

”Ja, för tusan. Lätt som en plätt.”

”Är du säker på att ingen såg dig? Är du säker ...”

”Jisses, Denby, ta det lugnt.”

”Inga namn”, väste Denby och sköt upp solglasögonen samtidigt som han tittade sig omkring som för att kolla så att det inte stod någon bland träden, redo att gå till attack. ”Vi kan inte riskera att hon hör våra namn.”

”Hon är utslagen. Nu tar vi upp henne på ovanvåningen och låser in henne, så att jag kan få av den här skiten jag har i ansiktet. Jag vill ha en bärs.”

”Maskerna först. Du är inte någon jävla doktor. Vi kan inte vara hundra procent säkra på att hon inte vaknar.”

”Visst, visst, gå och hämta din mask. Jag kör vidare med det här.” Han strök sig över skägget.

Medan Denby gick tillbaka in i stugan slog han upp dörrarna till lastutrymmet och hoppade in för att öppna skåpet i serveringsvagnen. Utslagen, tänkte han. Ingen tvekan om det. Han rullade ut henne på golvet, släpade henne mot dörröppningen där bak – inte ett pip från ungen – och hoppade sedan ut igen.

Han slängde en blick över axeln när Denby dök upp i en mask med röd peruk, föreställande clownen Pennywise, och

skrattade rått. ”Om hon vaknar innan vi har fått in henne i huset blir hon antagligen så rädd att hon svimmar.”

”Vi vill att hon ska vara rädd, eller hur? Så hon gör som vi vill, den lilla bortskämda, rika skitungen.”

”Det här gör nog susen. Du är ingen Tim Curry precis, men det funkar.”

Han slängde Cate över axeln. ”Är allt klart där uppe?”

”Japp. Fönstren är igenbommade. Utsikten mot bergen är ändå rent överjävlig”, sa Denby medan han följde efter sin kompanjon in i hallen och genom det öppna sällsapsrummet, allt i påkostad rustik stil. ”Inte för att hon kommer kunna njuta av den, eftersom vi ser till att hon är medvetslös eller så gott som.”

Denby hoppade till när ”The Mexican Hat Dance” ljöd i telefonen som var fäst vid hans kompanjons livrem.

”För helvete, Grant!”

Grant Sparks skrattade bara. ”Du sa mitt namn, pucko.” Han kånkade Cate uppför trappan till andra våningen, vars ena halva var öppen ner till första våningen och upp mot det katedrallika taket. ”Det är bara min älskling som messar mig. Du måste verkligen slappna av, kompis.”

Han bar in Cate i sovrummet som vette mot baksidan av stugan och hade ett eget badrum. Han slängde ner henne på himmelssängen som Denby hade förberett genom att ta bort sängkläderna och lägga dit billiga lakan som de skulle ta med sig efteråt.

De hade valt rummet med anslutande badrum för att slippa släpa henne fram och tillbaka och undvika eventuella missöden som ingen av dem hade lust att ta hand om. Skulle det hända en olycka kunde de bara tvätta underlakanet. När de var klara här skulle de bädda sängen, med samma sängkläder och lika prydligt som tidigare, och ta bort spiken som gjorde att fönstren inte gick att öppna.

Han tittade sig omkring och noterade nöjt att Denby hade plockat bort allt som ungen skulle kunna använda som vapen – fet chans – eller slå sönder en fönsterruta med. Hon skulle vara för drogad för något sådant, men varför ta risken?

När de stack därifrån skulle stugan vara i exakt samma skick som när de kom dit. Ingen skulle kunna ana att de ens varit där.

”Plockade du ut alla glödlampor?”

”Varenda en.”

”Bra jobbat. Se till att det är mörkt omkring henne. Du kan knipsa av buntbanden och ta av munkavlen. Om hon vaknar och behöver pinka vill jag inte att hon gör det i sängen. Hon kan banka på dörren och skrika tills hon blir hes, det kommer inte att göra någon skillnad.”

”Hur länge tror du hon är utslagen?”

”Ett par timmar. Vi ger henne lite preparerad soppa när hon vaknar till, så är hon borta resten av natten.”

”När tänker du gå ut och ringa?”

”När det mörknat. De har fan inte ens börjat leta efter henne än. Hon lekte kurragömma, helt enligt planen, och kom springande direkt till upphämningsstället.”

Han gav Dernby en klapp på ryggen. ”Enklaste jobbet någonsin. Gör klart här nu, och se till att du låser dörren efter dig. Nu ryker den här skiten.” Han drog av sig peruken och peruknätet och drog handen genom den kortklippta ljusbruna kalufsen, full av solblekta slingor. ”Jag går och tar en öl.”